

O. Debré, *Dve modré*, 1965.

totožnosti. Plátnom *Čo pripadlo ohňu* (1962) Bryen rozvíja silu svojej abstrakcie už na iný spôsob, ktorým sa priraduje skôr k lyricky nazeravému spôsobu, aký sme opísali v súvislosti napr. s Rakinom. Bryen je v oboch polohách dôsledným abstrakcionistom.

Nesporou výtvarnou kultúrou, zručne realizovanou v oslnivých explóziách delikátnych farebných harmónií sa vyznačuje Maurice Sarthou (*1911). Informálny abstrakcionizmus jeho obrazu *Požiar I* (1963) je podčiarknutý zvláštnym vedením štetca, ktorý sa rozbieha do gest širokého rozmachu — ale to je už ďalšia modifikácia abstrakcionizmu. *Jazero v Camargue* od toho istého autora, stvárnené s nemalou evokačnou silou v zlatistom jednotiacom tóne, sprítomňuje umelcov pravdepodobne reálny prírodný svetelný zážitok a je len ďalšou ukázkou prešmykov mnohých zo súčasných francúzskych abstrakcionistov z ra-

dikálnej nepredmetnosti do figuratívnej predmetnosti.

Gestové maliarstvo alebo maliarstvo v pohybe, ako sa tiež nazýva, je výtvarný prejav poňatý ako bezprostredný vitálny akt, ktorý sa odohráva samým pohybom malebného výkonu, resp. jeho stopou. Je to teda radikálne informálny smer, založený na osamostatnení aktu maľovania. Automatizmus a absolútna uvoľnenosť, resp. povolnosť gesta, ktorá sa tu predpokladá, zblízuje túto orientáciu s niektorými z mechanizmov surrealizmu.

Z tejto názorovej vrstvy je najstarší Gérard Schneider (*1896), uvedený k nám dvoma prácami, z ktorých vyslovene nepútavé *Skaly* (1936) do-

P. Charbonnier, *Visutý most*, 1954.